

Garam ves dan kot kak menih,
ponoči pa potepam se kot mačka,
išoč ljubezni... Kúriji bom predlagal,
naj proglasé me za svetnika.
Mistifikaciji namreč ustrezam
s pohlevnostjo. S pogledom s svete
podobice zrem na adepte linčanja.
Sam sebe, umorjenega, opazujem z jasnim
pogumom znanstvenika. Sem
kot bi sovražil, a v resnici pišem
z vdano ljubeznijo prežete stihe.
Zahrbtnost proučujem kot usoden
pojav, kakor da nisem sam njen predmet.
Mladi fašisti se mi smilijo
in starim, ki imam jih za obliko
najstrašnejšega zla, postavljam proti
le silovitost zdravega razuma.
Pasiven sem kot ptica, ki leteč
vse vidi, a v srcu skrito odnese
med svojim letom pod nebo zavest,
ki ne odpušča. Tudi to vem
o sebi. Nimam napačne predstave
o svoji vrednosti. Nič ni naivno
v naivnežu, ki mu ljubezen nekega
boga brez vere daje vso pravico,
da je neoporečen do obupa!
Samo pomanjkanje duha
oblastnika in njegovih hlapcev
prepreči mu lahko, da bi dojel,
koliko je moj trnov venec trajen:
ljudje so le ljudje in dobro vejo,
da onkraj konca ni prihodnosti.